

De planeet Aurorion – deel 1

Micha Beuger

We nemen je mee naar de miljoenen jaren oude high tech planeet Aurorion, die helemaal aan de andere kant van de kern van ons melkwegstelsel ligt. Buitenaards contact en herinneringen aan buitenaardse levens komen wel vaker voor bij new-agemensen. Maar beschouw dit artikel gerust als science fiction. Deel 1 – Inleiding.

De mens bestond al vóór de Aarde

Evolutie, schepping of kolonisatie? Waar komen wij vandaan? Op onze eigen planeet loopt de mens – homo sapiens – slechts ongeveer honderdduizend jaar rond. Maar miljoenen jaren terug leefden er op werelden in het centrum van ons melkwegstelsel al mensen, die nauwelijks van ons zijn te onderscheiden. Oorspronkelijk komen wij waarschijnlijk zelfs van het naburige Andromeda melkwegstelsel.

Het Solaris zevensterstelsel

Op 35.000 lichtjaar afstand, net 5.000 lichtjaar achter de kern, cirkelen zes sterren als onze Zon om een iets grotere en iets blauwere ster. Om elke ster draait een handvol rotsplaneten, waarvan ongeveer de helft bewoond of bewoonbaar is. Alle hemellichamen staan daar veel dichter bij elkaar, wat overeenkomsten in klimaat en onderlinge contacten heeft bevorderd. Aurorion – in de eigen taal Ahurim – iets groter dan onze Aarde, is de derde planeet van de centrale ster Àlbaran. De drie andere planeten zijn een stuk kleiner dan de onze. Die worden bewoond door mensen zoals wij. Ze leven al miljoenen jaren, volgens hun eigen keuze, vrij primitief. Het zijn wel moreel zeer hoogstaande, vreedzame volkeren.

De Aurorianen

Dit is toch wel een apart volk. Ze vertonen veel menselijks, maar ook iets reptielachtigs, al hebben ze gemêleerd grijs haar en geen schubben. Hun huid is vaalbleek met soms een wat mintgroene glans. Ze zijn erg plomp gebouwd, wat vooral hun kinderen iets koddigs geeft.

Veel Aurorianen zijn kleurenblind of slechtziend, maar omdat hun neuzen en oren te slap zijn voor een gewone bril, dragen ze een diadeem met een lichtbrekende plaat. Met soms een tweede, die ze als leesbril omlaag kunnen klappen. Ze lopen op laarzen en dag en nacht in overalls, in grijs, blauw, kaki of legergroen. Hoogwaardigheidsbekleders hebben een grote aluminiumachtige hoed in de vorm van een peer of een ui.

Oorspronkelijk waren de Aurorianen zo macho als de Klingons van Startrek, maar de scherpe kantjes zijn er nu vanaf. Ze zijn flegmatisch en saai, maar heel gemoedelijk. Ze hebben een olifantengeheugen. Als je ze een dienst bewijst, herinneren ze zich dat nog in een volgend leven. Aan de andere kant zijn ze perfectionistisch en overdreven op veiligheid en orde gericht. Hun samenleving is een militaire dictatuur, maar dat hindert dit volk allerminst. Ze zijn totaal niet agressief of vernielzuchtig. Bovendien zijn hun lijfspreuken: Als iets geen kwaad kan, dan mag het. Als iets niet echt nodig is, dan hoeft dat ook niet. Kortom, ze genieten alle vrijheid, die ze zich maar wensen. In de steden staan plumpe lantarenpalen met een ingebouwde prullenbak. En daarnaast een zwaarbewapende agentsoldaat. Als je een propje papier laat vallen, dan word je gedwongen om het op te rapen. Die wapens zijn nog nooit gebruikt, maar ze maken wel indruk. Het is verplicht om alle schade zoveel mogelijk te herstellen. Gevangenissen zijn er niet, wel strafkampen, waar de zeldzame hardnekkige overtreders worden heropgevoed. Ze worden daar uitstekend behandeld en mogen er weer weg, zodra de behandeling voldoende effect heeft. Maar Auroriaanse kinderen zijn van nature braaf. Als hun ouders gaan winkelen en ze vragen hun kind om zolang op een bankje te wachten, dan zit het daar de andere dag nog, mochten ze het vergeten.

Oorsprong van de bevolking

Ik heb geen idee, waar de Aurorianen oorspronkelijk vandaan komen. Al gauw kregen ze contacten met de Andromedanen, die de helft van het Solarisstelsel koloniseerden en liefhebbers hielpen om hun technologie en spiritualiteit te ontwikkelen. Sinds de Andromedanen – 3.500.000 jaar geleden – werden verdreven, beheren de Aurorianen alle planeten van de eerste en de tweede ster.

Taal en schrift

Het Auroriaans is een heel aparte versie van de Solarische variant van het Andromedo-galactisch, waarmee veel oude aardse talen verwantschap hebben. Auroriaans kent vrijwel uitsluitend stemhebbende medeklinkers en doffe klinkers. Het schrift is in het hele Solarisstelsel hetzelfde. Een soort lettergrepenschrift met vierkantige teken-tjes, die nog het meest op runen lijken.

Hoe ziet Aurorion eruit?

Doorsnede 14.000 km. Van een afstand donkerblauwgrijs. Meestal geheel bewolkt. Gematigd, vrij vochtig klimaat. Een tamelijk vlakke planeet, met in het noorden wat heuvels. Ongeveer evenveel zee als land, grotendeels aaneengesloten. Net boven de evenaar, aan een brede, wat bochtige rivier, ligt de hoofdstad Ahúrabad, met ongeveer 500.000 inwoners. Circa 10.000 km zuidelijker ligt Löbad – Zuidstad – met een kleine 200.000 inwoners. Verder telt de planeet alleen dorpen, uitgebreide steppen, akkers en bossen. Aurorion heeft altijd maximaal 10.000.000 inwoners gehad.

Technologie

Aangezien er uit milieuoverwegingen een verbod geldt voor o.a. verbrandingsmotoren en batterijen, heeft Aurorion nooit auto's of vliegtuigen gekend. Er wordt nog steeds gevaren met zeilschepen. Personen bewegen zich voort op raceligfietsen. Gehandicapten met oplaadbare elektrische rolstoelen. Voor vracht en service bestaan er oplaadbare wagentjes. In de landbouw worden nog steeds trek-dieren gebruikt.

Informatietechnologie op Aurorion

De hele planeet is voorzien van fiets- en wandelpaden. Die bestaan uit geasfalteerde betonnen holle segmenten, waarin o.a. glasvezelkabels lopen. Draadloos contact bestaat uitsluitend met ruimteschepen en andere planeten. Op regelmatige afstanden vind je op de paden, evenals in de steden en in alle gebouwen, beeldschermen met een simpel toetsenbord, waarmee je kunt communiceren, betalen en apparatuur bedienen, bijvoorbeeld het licht en het klimaat in je eigen woning. Je logt er op in met een persoonlijk pasje. Besturingsprogramma's bestaan niet uit software, maar uit hardware, in uitneembare chips. Dat is veel stabielier. Op Aurorion zijn alle systemen gestandaardiseerd en prima geïntegreerd. Papier vind je er eigenlijk alleen in musea.

Micha Beuger – Hoofdedacteur – 18 januari 2007

Edacteur© was – tot de plotselinge opheffing begin juli 2011 – een site voor vrije publicatie van tekst, afbeelding en video. Ik was daar Hoofdedacteur Spiritueel en Buitenaards. Er staan fouten in dit artikel. Ik heb ze expres niet verbeterd. In die tijd wist ik veel minder over Aurorion dan momenteel. Mijn website Buitenaards bevat de meest actuele informatie. Deel 4 van deze artikelenreeks heb ik nooit gepubliceerd. En ook niet in deze webpagina verwerkt. Deel 4 was een opsomming van veranderingen op Aurorion. Veranderingen die inmiddels ook al zijn achterhaald.

De planeet Aurorion – deel 2

Micha Beuger

We nemen je mee naar de stoude high tech planeet Aurorion, aan de andere kant van ons melkwegstelsel. Onze reis met ruimtependel en magneetflitsmetro.

Op reis naar Aurorion

We gaan door de interdimensionale poort – die momenteel nog niet actief is – en arriveren in een flits op de ruimtebasis ten noorden van de Auroriaanse hoofdstad Ahúrabad. De iets sterkere zwaartekracht, vochtigheid en dichtheid van de dampkring zijn wel even wennen voor ons groepje. Tot onze verbazing worden we in het Engels verwelkomd. Vrijwel alle planeten in onze Melkweg blijken bekend te zijn met onze Aarde en intens mee te leven met onze in gang zijnde transformatie.

Universeel chippasje

Bij de douane krijgen we laarzen en oranje overalls. Dan vinden ze ons eerder, voor het geval we verdwalen. Onze eigen kleren en mobieltjes stoppen we in kluisjes. Mijn overall is rood, omdat ik de planeet al een beetje ken. Ze zijn licht en aangenaam draagbaar, met uitschuifbare muts en handschoenen en veel zakken met wat spulletjes zoals een zakje drinkwater, pleisters en een oplaadbaar zaklantarentje. Binnen een paar minuten heeft iedereen een chippasje – met aan weerszijden een holografische pasfoto – in de vorm van een waterdruppel, via een koord aan onze kleding bevestigd. We krijgen ook een pincode, maar die is alleen bedoeld om een verloren pasje te blokkeren en een nieuw aan te vragen, dat kan worden afgehaald bij een van de vele servicecentra, herkenbaar aan een grote blauwe druppel op het dak.

Big brother is watching you

Mochten we ook die pincode kwijtraken, dan moeten we zo snel mogelijk naar een van de beide ruimtebases, zeiden ze.

Op het pasje zelf staan uitsluitend de inloggegevens. De rest heeft de beambte in het wereldwijde netwerk ingevoerd.

We mogen even oefenen met de serviceterminals, waarmee je ook zonder pasje of pincode aardig uit de voeten kunt.

Die terminals zien er overal precies hetzelfde uit. Een vierkant plasmascherm met vier ingebouwde luidsprekers en twee microfoons, wat stopcontacten, een gleuf voor de chippas en 24 toetsen, waarvan er 13 in een vierkant staan gerangschikt, waarmee je alle honderden schrifttekens kunt invoeren.

Druk je op 1 toets, dan krijg je een punt. Druk je op 2 toetsen tegelijk, een lijntje tussen beide toetsposities op het scherm.

We zien een Auroriaan op deze manier razend snel teksten tevoorschijn toveren. Alsof hij een kampioen SMS-er is!

De rest wordt gebruikt als sneltoetsen en functietoetsen.

Ik voer mijn pasje in. Op het scherm verschijnt onder andere mijn pasfoto, mijn persoonsgegevens, het feit dat ik principieel vegetariër ben, mijn diploma's en bevoegdheid: alien guide – wat leuk! En mijn banksaldo: 144 hur (uitspraak: hoer).

Wat gastvrij! Een hur is ongeveer 35 eurocent waard, wordt niet verder onderverdeeld en bestaat uitsluitend elektronisch.

Op alle planeten in Solaris gebruikt men een 12-talig stelsel.

Daarnaast zie je een keuzemenu. Taal: Engels, Auroriaans standaard, Auroriaans fonetisch of Andromedo-Galactisch.

Opties: mailverkeer, beeldtelefoon, reizigersinformatie en andere multimedia, bankieren en andere service zoals hotels reserveren, apparatuur op afstand bedienen, apparatuur opladen en nog veel meer.

Het chippasje dient als universeel indentiteitsbewijs, rijbewijs, betaalmiddel en sleutel van huis, hotel of ander gebouw, vervoermiddel of machine. Ons wordt aangeraden om meermalen daags ons pasje in een terminal te steken, ook als wij niets nodig hebben. Anders worden we als vermist opgegeven en zoeken ze ons. Big brother is watching you! Echte privacy blijkt eigenlijk alleen op Aarde te bestaan.

Onze vlucht per ruimtependel

Alle openbaar vervoer is gratis, behalve dat per ruimtependel. Een ruimtevlucht kost 6 uur. Die pendels waren een soort afscheidsgeschenk van de Andromedanen. Een pendel is een goudkleurige, afgerond vierkante bak van slechts enkele meters, met een doorzichtige bolvormige koepel, die wordt opengeklapt bij laden, lossen en lokale vluchten.

De maximumsnelheid is een tiende van de lichtsnelheid. Zo doorkruis je een heel planetenstelsel in amper een week. De minimumsnelheid is slechts één millimeter per seconde. Daarbij zijn ze zo simpel te besturen, dat een kleuter ermee op vier eieren kan landen, zonder dat die breken.

Rechtstandig stijgen we op tot ver boven de dampkring. We vergapen ons aan de totaal andere sterrenhemel, met één grote zon en zes minizonnetjes.

Dan beweegt het ruimteschip steeds sneller horizontaal, remt weer af en landt rechtstandig op de andere ruimtebasis, ten noorden van Löbad (Lubbad, Zuidstad).

De hele vlucht heeft nog geen tien minuten geduurd. Het is vroeg in de ochtend, nog ver voor zonsopgang.

Het spoorwegnet van Aurorion

We gaan verder per trein, het enige snelle landvervoermiddel. Op een serviceterminal bekijken we het spoorwegnet, dat tot onze verbazing uit slechts zeven lijnen bestaat.

De witte noord-zuidlijn, met een kaarsrecht stuk van 10.000 km, van de noordelijke ruimtebasis, via enkele dorpjes op een kronkelige heuvelhelling, alle openbare gebouwen in de hoofdstad Ahúrabad, het industriegebied, een handvol dorpjes in de steppe, de zuidelijke ruimtebasis en de stad Löbad naar wat dorpjes in het uiterste zuiden.

De gele oost-westlijn loopt onder het centrum van Löbad naar een dorpje aan zee. Löbad heeft de vorm van een kruis, zodat je altijd een station in de buurt hebt.

Wegens tijdgebrek zien we af van een bezoek aan Löbad, een hypermoderne stad, die ons niets zou kunnen bieden, wat we niet ook in Ahúrabad zouden kunnen beleven.

In de regio van Ahúrabad heb je een groene oost-westlijn, vanaf dorpjes en recreatiegebieden honderden kilometers ten oosten van de stad, langs de noordoever van de rivier, een paar kilometer samen met de witte lijn onder de grote noordelijke boulevard, bij het centrale plein onder de rivier door en enkele tientallen kilometers via de zuidoever tot aan de zuidelijke havenstad.

De blauwe oost-westlijn begint zuidoost, gaat langs de zuidoever, steekt eveneens bij het centrale plein over en gaat via de noordoever naar de noordelijke havenstad.

De paarse lijn verbindt de woonwijken in het zuid-zuidoosten via het oosten van de stad, door woon- en winkelgebieden, met diezelfde noordelijke havenstad.

Ten slotte de tweerichtingsringlijn langs de rand van de hele hoofdstad. Die kruist de rivier dus tweemaal. De buitenring, met de klok mee – alle verkeer in Aurorion rijdt immers links – is oranje, de binnenring, tegen de klok in, is rood.

Waar lijnen elkaar kruisen, heb je vernuftige overstapstations.

De magneetflitstreinen en stations

Hun topsnelheid is ruim 800 km per uur, zodat ze *nét* niet door de geluidsbarrière gaan. Buiten de stad rijden ze op maaiveld – maar wel met aan weerszijden doorzichtige schermen en uitsluitend ongelijkvloerse kruisingen – als hogesnelheidstrein, met tot 24 magnetisch gekoppelde eenheden van een kleine 10 m lang. En wel dag en nacht ieder uur minstens drie per richting. Aan de rand van de stad ontkoppelen ze tot stellen van meestal zes eenheden, die als supersnelle metro's in een hogere frequentie ondergronds verder zoeven.

Het zijn vederlichte voertuigen, die snel optrekken en remmen. Op trajecten met hoge snelheid snelt een robotvoertuig enkele kilometers vooruit om eventuele obstakels van de baan te halen en als dat niet lukt, dit door te geven aan de trein, zodat die vlak achter de robot tot stilstand kan komen en het personeel de baan handmatig kan opruimen.

De treinen zweven op magneetinductie. In tegenstelling tot bij ons, waar de onderkant van het voertuig om de baan heen zit, zweeft de bodem daar in de holte van een soort bobsleebaan. Dat is bevorderlijk voor een gelijkvloerse instap.

Indeling van het voertuig

De eenheden zijn vrijwel geheel doorzichtig. De bovenkant en beide uiteinden stralen licht in de kleur van de lijn uit.

In de lengteas staan ruggelings twee banken, zodat de reizigers opzij naar buiten kunnen kijken. Op ooghoogte vertoont elke zijruit een flauwe knik. Het bovenste deel is licht spiegelend, zodat je daarin het landschap van de andere kant kunt zien. Bij hoge snelheid is staan verboden en zijn de uitschuifbare zachte hoofdsteunen en armleuningen verplicht. Bagage en vouwfietsen worden zorgvuldig onder de banken vastgeklemd. Kleine kinderen in de houdgreep op schoot. Per eenheid kunnen er dan 24 passagiers mee. Aan beide uiteinden staat een draaibare fauteuil, de voorste voor de bestuurder, de overige voor de conducteurs, van wie de voorste steeds naar rechts en de achterste steeds naar links kijken. Je kunt om de banken heen lopen.

Nieuwsgierig keek ik over de schouder van de bestuurder. Ik verwachtte een ingewikkeld bedieningspaneel, maar dat bleek slechts een simpele standaardserviceterminal te zijn! In de steden staat de metro slechts een paar seconden stil. De doorzichtige zijwanden klappen – dankzij de flauwe knik – rechtstandig helemaal omhoog. De glazen wanden op de perrons aan weerszijden van het voertuig zakken geheel de grond in. De reizigers hoeven alleen maar op te staan en lopen zo de perrons op. De treinen maken totaal geen geluid. Vlak voor vertrek knippert het licht even als waarschuwing. Snel, maar voorzichtig klappen de voertuigwanden daarna weer omlaag en schuiven de perronwanden weer omhoog. Als een speer zweeft de metro dan verder.

Buiten de stad rijdt de trein vaak urenlang aan één stuk. Op de zeldzame stations blijft het voertuig dan zeker tien minuten staan. Reizigers maken dan een wandelingetje en zorgen voor de inwendige mens. Halverwege de rit stoppen we bij de tweelingdorpen Karlan Wak en Zolarad Vlak. Een nederzetting in het veld eindigt op Vlak, aan een water op Wak en op de helling van een heuvel op Zak.

Veiligheid voor alles

Voor 2 uur koop ik een rubberen zak vruchtensap en een vegetarische kant en klaarmaaltijd, die ik met een rubberen lepel opeet. Een van de groepsleden komt binnen met een glazen fles buffelmelk, een dampende schaal, mes en vork. De machinist en de conducteur grijpen hem bij zijn lurven en zetten hem meteen de trein uit. Harde en scherpe voorwerpen zijn streng verboden in de hogesnelheidstrein. Ik raad hem aan om alles rustig buiten te nuttigen en over 18 minuten de volgende trein te nemen. We wachten wel op hem.

Onze aankomst in Ahúrabad

De verlichting knippert een paar minuten als instapsignaal. Bij het volgende station lever ik het verpakkingsmateriaal en de rubberen lepel weer in. We zweven in topsnelheid over het monotone steppenlandschap. Dan stijgt de baan geleidelijk. De trein stopt aan de hoge perrons van het zuidelijke station van het industriegebied van de hoofdstad.

Achteraan worden alle goedereneenheden afgekoppeld, waarna die via zijsporen naar diverse fabrieken zoeven. De meeste passagiers verlaten de achterste eenheden en lopen ofwel naar hun werk of stappen over op oranje of rode ringlijnmetro's, die op de begane grond stoppen. Wij zitten in het voorste witte treinstel, dat als eerste vertrekt. Op tientallen meters hoogte zweven we over de fabrieken, met vreemde, kronkelige aluminiumkleurige schoorstenen, waar geen zuchtje rook uit komt. Energie wordt op Aurorion gewonnen met windturbines, waterkrachtcentrales, velden zonnecellen, die het ondanks de meestal zware bewolking toch goed doen en wellicht een of meer kerncentrales. Hoog boven de rivier gezeten, zien we de stokoude stad onder ons liggen. In het westelijke park daalt het viaduct en gaat het over in een ondiepe tunnel. We stappen uit op het centrale plein, waar ook de groene en de blauwe metro stopt.

Micha Beuger – Hoofdedacteur – 22 januari 2007

De planeet Aurorion – deel 3

Micha Beuger

We nemen je mee naar de stokoude high tech planeet Aurorion, aan de andere kant van ons melkwegstelsel. Bezoek aan de hoofdstad en terugreis naar de Aarde.

De hoofdstad Ahúrabad

Op het centrale plein stappen we uit de ondergrondse metro. De mannelijke bestuurder had zelf de haltes afgeroepen: 'Ahúrabad Löy... Dörz...'

Löy betekent zuid. Dörz (Deurdz) is het oude stadshart. Aanvankelijk gemoderniseerd, maar sinds onze vorige eeuw zoveel mogelijk in de authentieke staat teruggebracht.

Maar voor we de pittoreske, miljoenen jaren oude straatjes bekijken, slaan we een blik op de brede Boulevard.

Ahúrabad komt bij mij over als een soort kruising tussen Parijs en Rotterdam. De rivier als een synthese van Seine en Maas.

Het plaveisel bestaat deels uit doorzichtige platen. Hier vlak onder lopen de witte en de groene metro's over vier sporen.

De reizigers en de wandelaars kunnen elkaar zien. Verder is er nauwelijks verkeer, behalve hier en daar een verdwaalde raceligfiets. De meeste mensen gaan te voet. Aangezien de Boulevard kilometers lang is, hebben ze er toch iets op gevonden om voetgangers zich sneller te laten voortbewegen.

In de as van de promenade heb je twee transportbanden, die wel dertig km per uur gaan, met bewegende armleuningen in het midden. Vanwege de hoge snelheid kun je hier en daar trapsgewijs op die banden stappen via kortere, die naar ik schat 10 en 20 km per uur bewegen. Er staan aardig wat mensen op de banden, met hier en daar een fiets, een rolstoel of een kinderwagen. Dergelijke transportbanden heb je op alle promenades en stations en in diverse openbare gebouwen.

Alle mensen groeten elkaar, met het opsteken van een hand en het woord 'Lökim' (lukkig, ofwel dag, hallo, welkom). Mensen die elkaar kennen, noemen dan ook elkaars naam: 'Lökim Lüywan Lökim.' 'Lökim Zörzim Lökim.'

Winkelen op Aurorion

Omdat onze treinreis bijna de hele dag heeft geduurd, krijgen we alweer wat trek. Ik vraag de winkelier of hij iets hartigs en knapperigs voor mij heeft. De snack smaakt heerlijk en ik laat dat duidelijk merken. Als ik mijn pasje in de terminal wil stoppen om die 1 hur af te rekenen, weert hij dat af.

'Hamur!' Vriendschap, je krijgt het voor niets.

Winkels heb je daar in alle maten en soorten.

De meeste zijn ergens in gespecialiseerd.

Allemaal stralen ze rust en overzichtelijkheid uit.

Het winkelpubliek, zeker de ouderen, lopen allemaal in grauwe overalls. Ze hebben gemêleerd grijs hoofdhaar, de dames in een knoet. Hun woeste wenkbrauwen en wimpers lijken wel zonnenstralen. Dan komt er een groepje Auroriaanse jongeren binnen, met een uitheemse kleding en kleurige kapsels, zoals bij ons met Carnaval niet zou misstaan.

Ahúrabad is een rustige, relaxte stad.

Nu we uren hebben gelopen, zien we toch hier en daar een voertuigje. Ze zijn klein in vergelijking met de Auroriaanse lichaamsbouw en de meestal brede straten. De meeste karretjes zijn aluminiumkleurig. Sporadisch zie je een vrachtwagentje, een ambulance – die geen geluid maakt, maar wel knippert –, een soort taxi of een soort scootmobiel.

Nurim van de Hãambarad

In het midden van het centrale plein staat een cirkelvormig groepje serviceterminals, met de beeldschermen naar buiten.

Twee jongetjes spelen computerspelletjes tegen elkaar.

Vanuit de Boulevard scheurt geruisloos een aluminiumkleurig scootertje met twee zwaarbewapende mannen in legergroene overalls en aluminiumkleurige helmpjes in de vorm van een ui.

Die zijn van de Hâmbarad, letterlijk de Broederschap, ofwel politie, leger, burgerservice of hoe je het ook maar noemt. De ene trekt een snoer uit het scootertje en stopt dat met zijn pasje in een terminal om het op te laden.

Een Auroriaanse vrouw, die de hele reis met ons in de coupé had gezeten en met ons was meegelopen, loopt naar de andere agent en vraagt naar de dichtstbijzijnde kapsalon. De agent pakt haar pasje, stopt het in een terminal en bekijkt haar gegevens. Zij blijkt uit Löbad te komen. Hoezo, privacy? 'Lökim Karlan Lökim.' Zegt de agent en pakt haar hand. Hand in hand lopen ze de winkelstraat in. 'Ja', zegt de andere agent, 'bij ons worden bezoekers letterlijk aan de hand rondgeleid.'

En dan zien we een groepje Auroriaanse jongelui een winkel binnen stappen. Ze zijn poedelnaakt en lopen op blote voeten. 'Wat vindt u hier nou van?' vraagt een vrouw uit onze groep. 'Zeg maar Nurim', zegt de agent. 'Het kan geen kwaad, dus mag het. Ik geef toe, dat sommige aliens daar niet zo goed tegen kunnen. Nou, dan kunnen ze zo'n blauw pilletje bij me komen halen.' 'Moet je dan geen uniform dragen?' 'Dat is niet echt noodzakelijk, dus hoeft het niet. Zoiets moeten de mensen zelf weten.' De jongelui komen de winkel weer uit, al vruchten etend. 'En moet je dan niet altijd je pasje bij je dragen? Wie betaalt hun boodschappen dan?'

De agent blijkt nog twee extra pasjes bij zich te hebben. 'Kijk, dit is mijn dochter Elim. Zij werkt bij de Habômbadad, de omroepstichting. Ze verzorgt satirische programma'tjes. Dank zij mensen zoals zij hebben we humor op onze planeet. En dit is mijn zoon Zoran. Hij is beeldend kunstenaar. Samen met een groepje architecten heeft hij alle oude stadswijken verfraaid. Allebei hebben ze Engels en aardkunde gestudeerd. Jullie kennen toch ook wel de kreet 'nieuwetijds mensen'? Ik zal zo even voor ze afrekenen.'

Nurim toetst wat op een terminal.
Eerst zie je een beeldencollage van zijn zoon.
Daarna een uitzending van zijn dochter.
Ten slotte het meest recente Engelstalige aardse nieuws.
'Hadden jullie niet gedacht, hè? Een fijne tijd nog.'
Hij trekt stekker en pasjes uit de terminals en scheurt weg.
Op zoek naar zijn collega bij de kapsalon.

De terugreis

Met de witte metro gaan we terug naar de ruimtebasis.
De vrouwelijke bestuurder roept de namen van de stations af:
'Hàmbarad (kazerne/politiebureau)... Dorzim... Brazè...
Ràbodin (koninklijk paleis)... Kökin... Wuda... Ahúrabad Züy
(noord)...'
En buiten de stad, aan de rand van het kronkelige ravijn:
'Zörzim Zak... Lùywan Zak... Zanzam Zak...'

Na aankomst op de ruimtebasis, leveren we onze overalls in.
En onze pasjes, die we nog één keer gebruiken.
Om onze spullen uit de kluisjes te halen.

In een flits gaan we door de interdimensionale poort.
Terug naar de Aarde.

En dan word ik wakker...
In welk opzicht eigenlijk?

Einde

Micha Beuger – Hoofdedacteur – 22 januari 2007